

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2025 r.
sprawy **X.Y.**,
skazanego za popełnienie przestępstw z art. 190 § 1 k.k. i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży,
z dnia 8 października 2024 r., sygn. akt II Ka 176/24,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Grajewie,
z dnia 19 lutego 2024 r., sygn. akt II K 406/22

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego X.Y. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[PŁ]

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Grajewie wyrokiem z dnia 19 lutego 2024 r., sygn. akt II K 406/22, uznał oskarżonych X.Y.1. i X.Y. za winnych popełnienia szczegółowo opisanych w wyroku przestępstw:

- z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za które przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., wymierzył im kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1);

- z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za które przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., wymierzył im kary po 3 miesiące pozbawienia wolności (pkt 2);

- z art. 226 § 3 k.k. w zw. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za które przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k., wymierzył im kary po 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 3);

- z art. 255 § 2 k.k. w zw. z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzył im kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 4);

- z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., za które wymierzył im kary po miesiącu pozbawienia wolności (pkt 5);

Wymierzone kary jednostkowe Sąd I instancji połączył i na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonych kary łączne po roku pozbawienia wolności (pkt 6).

Ponadto na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec X.Y.1. kary łącznej Sąd I instancji warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby (pkt 7).

Po rozpoznaniu apelacji: obrońcy oskarżonego X.Y., oskarżonego X.Y., oskarżonej X.Y.1. oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, Sąd Okręgowy w Łomży wyrokiem z dnia 8 października 2024 r., sygn. akt II Ka 176/24, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego X.Y., zaskarżając go w całości, zarzucając:

„- rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 410 k.p.k., art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 350a § 1 k.p.k., w zw. z art. 333 § 2 k.p.k. poprzez naruszenie zasady bezpośredniości w procesie karnym i zaniechanie wysłuchania na rozprawie świadków, będących równocześnie pokrzywdzonymi. Uniemożliwiło to Sądowi dokonanie oceny w oparciu o osobowość pokrzywdzonych, że każdy przeciętny człowiek o podobnej osobowości, cechach psychiki, intelektu co pokrzywdzeni, w ustalonych okolicznościach, uwzględniając także wcześniejsze ewentualne relacje pomiędzy oskarżonym a pokrzywdzonymi, towarzyszące wypowiedziom zachowania, uznałby groźbę za rzeczywistą i

wzbudzającą obawę jej spełnienia w sytuacji, gdy zdecydowana większość pokrzywdzonych to osoby pełniące funkcje publiczne;

- rażącą obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., związanego z instancyjną kontrolą odwoławczą, który to przepis sąd odwoławczy rażąco naruszył, przez co miało to wpływ na treść orzeczenia, albowiem Sąd odwoławczy jedynie lakonicznie odniósł się do zarzutów naruszenia art. 7, 410, 391 § 2 k.p.k., przez co nastąpiło wydanie orzeczenia i uznanie obwinionego za winnego, bez przeprowadzenia jakiegokolwiek bezpośredniego dowodu z zeznań świadków, które zostały ujawnione bez odczytywania wbrew treści zakwestionowanych przepisów, naruszając zasadę bezpośredniości, co przy nieprzyznawaniu się obwinionego do popełnienia zarzucanego mu czynu tym bardziej nie mogło nastąpić;

- rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 54 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 190 k.k., 212 § 2 k.k. oraz 255 § 2 k.k. poprzez rozpatrywanie działań X.Y. w oderwaniu od wyrażonej w ustawie zasadniczej wolności słowa, brutalizacji w ostatnich latach debaty publicznej - w kontekście istotnego i wzbudzającego duże społeczne emocje w okresie objętym zarzutem - problemu szczepień obowiązkowych związanych z pandemią koronawirusa”.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Łomży i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Grajewie oraz przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Łomży wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja, jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu na posiedzeniu w trybie określonym w art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzuty opisane w kasacji jako I. i III. nie mogły zostać uwzględnione ze względu na fakt, że Sąd odwoławczy nie stosował ani wskazanych w zarzucie przepisów prawa procesowego, tj. art. 410 k.p.k., art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art.

350a § 1 k.p.k. w zw. z art. 333 § 2 k.p.k., ani przepisów prawa materialnego, tj. art. 54 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 190 k.k., 212 § 2 k.k. oraz 255 § 2 k.k. Kasacja będąc nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia nie inicjuje kolejnej kontroli instancyjnej wyroku Sądu I instancji. Tym samym zarzut kasacyjny będący powieleniem zarzutu apelacyjnego nie może być uznany za zasadny, bowiem w istocie kierowany jest do Sądu I instancji. Gdy zaś porówna się zarzut I apelacji oraz zarzut I kasacji obrońcy X.Y., to okazuje się, że dotyczą one tego samego przedmiotu. Ponadto wypada przypomnieć, że pod adresem sądu odwoławczego nie można kierować zarzutów obrazy przepisów prawa materialnego oraz procesowego, jeśli sąd odwoławczy bezpośrednio tych regulacji nie stosował, a jedynie kontrolował poprawność ich zastosowania przez sąd pierwszej instancji (zob. np. postanowienie SN z dnia 24 stycznia 2025 r., sygn. akt II KK 504/24). W przedmiotowej sprawie – skoro Sąd odwoławczy utrzymał w mocy orzeczenie co do przedmiotowego czynu – to nie stosował przepisów prawa materialnego ani wskazanych przepisów prawa procesowego. W konsekwencji nie mógł przepisów tych naruszyć (zob. np. postanowienie SN z dnia 8 lutego 2024 r., sygn. akt III KK 375/23). Oznacza to, że *a limine* oba zarzuty kasacyjne należało uznać za bezzasadne w stopniu oczywistym.

Nie ulega zaś wątpliwości, że Sąd odwoławczy w granicach określonych w art. 433 § 1 k.p.k. dokonywał kontroli instancyjnej orzeczenia. Nieprawidłowość przeprowadzonej kontroli podniósł skarżący w zarzucie II. uznając, że Sąd odwoławczy dopuścił się obrazy art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., gdyż „lakonicznie odniósł się do zarzutów naruszenia art. 7, 410, 391 § 2 k.p.k.”. Zarzut ten jest niezrozumiały, skoro w apelacji obrońcy X.Y. podniesiono wyłącznie obrazę art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 350a § 1 k.p.k. w zw. z art. 333 § 2 k.p.k. oraz błąd w ustaleniach faktycznych. *De facto* jednak Sąd odwoławczy odnosił się w uzasadnieniu do treści art. 7 i 410 k.p.k., dlatego do zarzutu skarżącego należy odnieść się merytorycznie. O naruszeniu art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. można zasadnie twierdzić jedynie wówczas, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zaś o obrazie art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji. W kasacji obrońca nie

wskazała jednak, na czym miało polegać nieprawidłowe dokonanie kontroli instancyjnej przez Sąd odwoławczy, ograniczając się do stwierdzenia, że uzasadnienie to było „lakoniczne”. Znamienne jest również to, że obrońca skazanego w uzasadnieniu kasacji nie poświęciła temu zarzutowi nawet jednego zdania. Okoliczność ta musi budzić wątpliwości co do zasadności podnoszenia tego zarzutu w ogóle. Warto przypomnieć, że to na obrońcy formułującym zarzut kasacyjny spoczywa ciężar przedstawienia okoliczności, które wskazują na obrazę prawa, której dopuścił się Sąd odwoławczy, a ponadto wykazania, że ewentualne uchybienie miało wpływ na treść rozstrzygnięcia.

Jedynie dla porządku należy zatem zasygnalizować, że zarzut lakonicznego, niezgodnego ze standardem wynikającym z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. jest całkowicie niezasadny. Sąd odwoławczy rzetelnie i szczegółowo odniósł się do wszystkich zarzutów apelacyjnych obrońcy X.Y. (pkt 3.2) uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Warto również nadmienić, że w przypadku wydania wyroku utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu I instancji Sąd odwoławczy nie był zobowiązany do formułowania uzasadnienia tak szczegółowego, jak ma to miejsce w przypadku rozstrzygnięć o charakterze reformatoryjnym lub kasatoryjnym.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[PŁ]

[r.g.]